

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa

Tập 523

Chủ giảng: Tịnh Không Pháp Sư

Chuyển ngữ: Liên Hải

Biên tập: Minh Tâm

Thời gian: 04.08.2011

Địa điểm: Phật Đà Giáo Dục Hiệp Hội – HongKong

Chư vị pháp sư, chư vị đồng học, mời ngồi xuống. Mời quý vị xem Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh Giải, trang 663, hàng thứ ba từ dưới đếm lên, bắt đầu xem từ câu thứ hai.

“Thọ hồi dĩ thuộc đạo hành, hưởng phúc hãm nhân oan uổng, tổn hại trung lương, hãm giả vu hãm, hãm hại. Oan giả khuất dã, uổng giả tà khúc dã, trung giả, kính sự trực hành, phụng công vong tư, lương giả thiện dã. Như thị ác nhân, tặc đồ hiền giả, hãm hại trung lương. Kỳ nhân chi ngôn tất xảo nịnh bất trung. A du thủ vinh, phỉ báng lương thiện, uổng hãm nhân phi tâm khẩu bất nhất. Cố vân tâm khẩu các dị, cơ nguy đa đoan.”

Đây là nói tội ăn trộm. Từ trong trộm cắp sản sanh rất nhiều tội nghiệp, đều là do tâm trộm cắp mà nảy sinh ra. Cho nên năm ác không phải chỉ đơn thuần phạm một loại. Bất cứ một loại nào cũng đều kéo theo nhau, rất nhiều ác nghiệp ở trong đó. Đây là một việc rất đáng sợ. Chỉ có Phật Bồ Tát nói về sự việc này một cách rõ ràng, nói thấu đáo thôi. Vì vậy trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta, nhất định không thể có tâm niệm lợi dụng người khác. Sự việc tuy nhỏ, nhưng nó là tâm trộm cắp. Tâm trộm này nếu như quý vị không chấm dứt nó, quý vị để nó tùy ý phát triển, tương lai có thể tạo thành tội nghiệp lớn. Bất cứ sự lợi dụng nhỏ nào, tâm niệm lợi dụng cũng không nên có, mới có thể giữ được giới trộm cắp. Kết tội của trộm cắp, trong giới luật nhà Phật nói rất rõ ràng. Quý vị lấy trộm tài vật của một người thì dễ, tương lai quý vị trả nợ trả cho một người. Nếu như quý vị lấy trộm, ví dụ như khu vực nơi chúng ta đang cư trú, công trình công cộng của khu vực này là của tất cả những người trong khu vực này, đem tiền ra kiến tạo công trình công cộng, quý vị phá hoại nó, quý vị lấy trộm nó, vậy kết tội này là gì? Tất cả những người trong khu vực này đều là chủ nợ của quý vị. Quý vị trả nợ không phải trả cho một người. Trong khu vực này có mấy trăm người tất cả đều là chủ nợ của quý vị. Tương lai quý vị đều phải trả cho mọi người. Quý vị xem có phiền phức hay không. Hiểu rõ được đạo lý này, như công trình công cộng của nơi này là chính phủ thiết lập, vậy là quý vị phải hiểu được. Ví dụ như điện thoại công cộng, quý vị lấy trộm nó đem về nhà để dùng, cư dân trong huyện đó, ở Trung Quốc một huyện lớn hơn một triệu người, hơn một triệu người này đều là chủ nợ của quý vị. Vì thế quý vị phải nghĩ đến, nếu như là của quốc gia xây dựng nên, sự xây dựng này

dùng tiền thuế của nhân dân cả nước để xây dựng nên, đồ vật tuy nhỏ, nếu như quý vị lấy nó đem về nhà để dùng, thì chủ nợ của quý vị chính là quốc dân trong toàn quốc. Những người nộp thuế này toàn là chủ nợ của quý vị, trả không hết!

Trộm cắp là tội rất dễ phạm, vô ý hay cố ý đều rất dễ phạm, nhưng quả báo sau này không thể tưởng tượng nổi. Trong giới luật Phật Giáo nói vật của thường trú, đó là gì? Người xuất gia thực sự, nếu như không phải thực sự xuất gia, hưởng thọ tứ chúng đệ tử nhà Phật trong mười phương cúng dường, không làm sự nghiệp của người xuất gia thật sự, đây chính là giới trộm cắp. Ăn uống cư trú đi lại của người xuất gia từ đâu mà có? Là thập phương cúng dường. Vậy nhân số thì sao? Đếm không hết! Không chỉ là một trái đất này. Quý vị xem trong kinh Phật thường nói khắp pháp giới hư không giới, không biết có bao nhiêu vị Phật, Phật không biết có bao nhiêu học trò, không biết có bao nhiêu thiện nam tín nữ quy y cửa Phật, cho nên đồ vật của cửa Phật nhất định không được động đến. Động đến rồi chủ nợ là khắp pháp giới hư không giới. Trong kinh Phật nói: quý vị phạm ngũ nghịch thập ác, tạo tội nghiệp như vậy Phật có thể cứu quý vị, trộm của thường trú, có khi nói là “tặng kỳ vật”, tức là đồ của người xuất gia dùng, Phật không thể cứu quý vị. Vì sao vậy? Chủ nợ của quý vị là khắp pháp giới hư không giới. Điều này nên biết, cho nên xuất gia không dễ dàng gì. Tùy tiện xuất gia rất đáng sợ.

Người xuất gia làm những việc gì? làm Phật sự. Phật sự là gì? Phật Thích Ca Mâu Ni thị hiện cho chúng ta gọi là Phật sự. Thị hiện điều gì? oai nghi phép tắc. Dùng cách nói của người xưa thì Phật Thích Ca Mâu Ni biểu diễn cho chúng ta là “thân hành ngôn giáo”. Đây gọi là Phật sự. Đem tất cả những thiện hạnh biểu diễn ra hết, để cho xã hội đại chúng học tập. Phật Pháp là sư đạo, một đời dạy học, những điều quý vị dạy bắt buộc phải làm ra trước. Quý vị chưa làm được người khác không phục, quý vị nói cho người ta nghe, người ta không tin tưởng. Nên quý vị phải làm trước, sau đó người khác thấy rồi, tin tưởng rồi, thỉnh giáo với quý vị, học tập theo quý vị, quý vị liền có thể dạy họ, đây là Phật sự. Nếu từ danh tướng chữ nghĩa này để giảng, Phật là giác ngộ, là trí tuệ, là giác ngộ; sự là sự nghiệp. Vậy Phật sự là gì? Là sự nghiệp giúp đỡ chúng sanh giác ngộ. Chúng ta thường nói sự nghiệp giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ gọi là Phật sự. Con người vì sao lại tạo ác? Vì mê hoặc. Mê hoặc họ sẽ tạo nghiệp. Giác ngộ rồi họ làm sao mà tạo nghiệp được? Con người trong lục đạo vì sao phải chịu khổ? Mê rồi thì chịu khổ, giác ngộ rồi họ không chịu khổ nữa, tức là khổ được vui. Sự việc mà Phật Thích Ca Mâu Ni làm suốt đời, mục đích là giúp đỡ tất cả chúng sanh lìa khổ được vui. Phương pháp là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ. Cho nên phá mê khai ngộ là phương thức, lìa khổ được vui là mục tiêu. Phật biết được lục đạo luân hồi từ đâu mà có? từ mê mà có. Giác ngộ rồi liền thoát ly lục đạo. Người nào giác ngộ? từ bậc A la hán trở lên đã giác ngộ. Có thể nói tu đà hoàn là bắt đầu giác ngộ, nhưng tu hành vẫn chưa được viên mãn. Họ hướng đến phương hướng xuất ly lục đạo để đi, vẫn chưa ra được, đến tứ quả A la hán thì đi ra được rồi. Vĩnh viễn thoát ly lục đạo

luân hồi, đây là Tiểu thừa. Đại Thừa Bồ Tát con đường họ đi là phải ra khỏi thập pháp giới. Con đường này càng dài hơn, mục tiêu càng xa hơn. Không phải lấy thoát ly lục đạo luân hồi làm mục tiêu, là thoát ly thập pháp giới. Vì thế Phật sự là gì chúng ta phải hiểu cho rõ.

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni khi tại thế hành nghi một đời của ngài, mọi người đều đã nhìn thấy rồi, học trò của Phật Thích Ca Mâu Ni, bất luận là học trò tại gia hay là học trò xuất gia, học trò tại gia họ còn phải chăm lo cho gia đình; hoằng pháp, hộ pháp đó là những sự việc của họ, đó là Phật sự. Học trò xuất gia chủ yếu là hoằng pháp. Kiến lập tăng đoàn, họ ở trong tăng đoàn nội hộ. Có tổ chức đoàn thể này rồi, tại gia đồng học làm ngoại hộ. Người xuất gia những ai là hộ pháp? Tuổi tác lớn rồi, giống như từ việc dạy học đã về hưu rồi. Trường học này có giáo viên, có nhân viên, giáo viên là người chủ yếu, chịu trách nhiệm chủ yếu, giáo hóa chúng sanh. Còn có những công việc hành chính, về phương diện ăn mặc ở đi lại cần có người chăm sóc, những người về hưu làm những việc này. Hai chữ Phật sự này phải hiểu cho rõ, hiểu cho thấu đáo. Những công việc kinh sám cúng bái đó không phải là Phật sự. Phật Thích Ca Mâu Ni tại thế không làm những việc này. Những việc này rốt cuộc là việc gì? Vì sao lại biến chất biến thành như vậy?

Tôi mới xuất gia chưa được bao lâu, lúc đó Đạo An lão pháp sư Đài Loan, tại hội Trung Quốc Phật Giáo, tổ chức một buổi hội thảo lớn chuyên về Phật học, mời tôi đi làm tổng chủ giảng. Tôi cùng Lão hòa thượng này kết pháp duyên, thời gian thân cận nhiều rồi, tôi từng thỉnh giáo ngài một vấn đề: nguyên do của Phật sự kinh sám, từ đâu mà có? Vì sao lại có sự việc này? Ngài nghĩ một lúc rồi nói với tôi, có lẽ do Đường Minh Hoàng làm ra. Làm sao lại là Đường Minh Hoàng làm ra việc này? Đường Minh Hoàng cũng là người rất tốt. Khai nguyên chi trị là thành tích trị nước rất tốt của thời nhà Đường. Nói đến Nhà Đường người ta liền hiểu được Trình Quán, Khai nguyên, chính trị làm rất tốt. Nhưng Đường Minh Hoàng từ khi cho Dương Quý Phi tiến cung, ông liền suy rồi, đọa lạc vào trong sắc tình, triều chính rất ít khi hỏi đến, loạn rồi, dẫn đến An Lộc Sơn tạo phản, gần như mất nước. May mà còn có mấy vị tướng quân đặc lực, nhóm của Quách Tử Nghi bình định được cuộc động loạn này, quân dân tử thương rất nhiều, trên mỗi chiến trường, những nơi đánh nhau này, ông xây dựng một ngôi chùa gọi là chùa Khai Nguyên. Cho nên Chùa Khai Nguyên rất nhiều nơi có tên chùa này, chính là chùa do Đường Minh Hoàng xây. Xây chùa này ý nghĩa là gì? Cũng giống như hiện nay chúng ta nói nghĩa trang liệt sĩ vậy, là để kỷ niệm những tướng sĩ trận vong trong chiến tranh, đều cùng một tính chất như vậy. Mời người xuất gia tụng kinh siêu độ, đại khái khởi nguyên là như vậy. Trên bày thì dưới làm, hoàng đế làm như vậy, những người bình thường trong nhà có người qua đời, cũng tìm hòa thượng đến tụng kinh, đó là gì? đó là việc phụ, không phải là sự nghiệp chính. Đây là kết duyên, nhưng chúng ta nghĩ đến thời đại đó người già qua đời có thể mời được pháp sư đến nhà tụng kinh siêu độ, nhất định phải là quý tộc, quý tộc giàu có, họ mới

có thể lễ thỉnh được, những người dân thường điều không thể. Pháp sư thường không ra khỏi cửa chùa. Có lẽ khởi đoan là từ đây, về sau dần dần diễn biến, sự việc này trở thành một sự nghiệp phụ của nhà Phật. Mãi cho đến đời nhà Thanh có lẽ vào nửa đời nhà Thanh dần dần liền thay chủ đổi ngôi, đây là sự nghiệp chủ yếu của nhà Phật rồi. Có giảng kinh hay không? Có, có giảng kinh. Giảng kinh có lẽ là việc phụ, trở thành nghiệp phụ rồi. Vào giữa năm Dân quốc, nhà Thanh mất nước đến giữa năm Dân quốc dường như kinh sách Phật sự là sự nghiệp quan trọng nhất, có giảng kinh hay không đều không quan trọng, làm cho Phật Giáo từ trường học biến thành tôn giáo. Thực sự biến thành tôn giáo rồi.

Quý vị không thể không thừa nhận Phật Giáo không phải là tôn giáo. Nó vốn là giáo dục, từ giáo dục trở thành tôn giáo, Trung Quốc thay đổi rồi, Nhật bản cũng thay đổi. Chúng ta xem xem Hàn Quốc, Á châu, những quốc gia Phật Giáo này cũng đều thay đổi hết. Phật Giáo trở thành một trong sáu tôn giáo lớn trên thế giới, oan uổng! Chúng ta học Phật hiểu rõ, hiểu thấu đáo rồi, làm thế nào để đem Phật Giáo quy nạp trở về dạy học, đây là sứ mệnh của thế hệ chúng ta, trách nhiệm của chúng ta.

Cho nên hiện nay Phật Giáo ở trong xã hội tôi nhìn thấy sáu loại hình thức khác nhau, loại thứ nhất là Phật Giáo giáo dục, Phật Giáo là giáo dục văn hóa đa nguyên, rất ít rồi. Chúng ta đi theo con đường này đi rất vất vả, nhưng cũng đi theo được rồi. Thứ hai chính là Phật Giáo tôn giáo, hoàn toàn trở thành tôn giáo rồi. Trong tôn giáo quan trọng nhất là cầu nguyện, những kinh sách Phật sự của Phật Giáo đều thuộc về cầu nguyện, đây là loại thứ hai. Thứ ba là Phật Giáo trở thành học thuật, tôi cũng từng tham gia. Khoa triết học trong trường đại học mở môn học Phật kinh. Năm xưa tôi ở Đài Loan học viện Trung Quốc Văn Hóa, tôi dạy ở đó mấy năm, dạy về triết học kinh Phật, đây là loại thứ ba. Thứ tư đó là xí nghiệp, giống như mở hệ thống cửa hàng vậy, cũng làm rất náo nhiệt, nó có một tổng bộ, có rất nhiều tiệm rải rác, thậm chí rải khắp cả thế giới, làm những việc của một xí nghiệp nhưng cũng là Phật Giáo. Thứ năm Phật Giáo tham quan du lịch, đây là điều gần đây mới thấy, đó là chùa xây dựng ngay nơi vùng đất đó, mục đích chủ yếu là tham quan du lịch. Loại cuối cùng là Phật Giáo tà giáo, họ dùng chiêu bài Phật Giáo, nhưng Phật Giáo không thừa nhận họ. Ít nhất hiện nay trên trái đất Phật Giáo có sáu loại hình thái khác nhau. Chúng ta không thể không rõ ràng.

Nhưng tôn giáo có phiền phức, vì sao vậy? Người hiện nay trình độ tri thức thông thường đã nâng cao, cho nên người mù chữ ít, không giống như trước đây trong xã hội người đi học rất ít, cho nên người không có văn hóa chiếm đại đa số. Đặc biệt là nông dân, nông thôn. Hiện nay trường học phổ biến rồi, thế là tin tưởng khoa học, không tin tưởng những tôn giáo này, người tín ngưỡng tôn giáo càng ngày càng ít. Đây là điều năm ngoái tôi thăm viếng Vatican, giáo chủ Giáo Đình Đào Nhiên nói với tôi, họ có thống kê, mười mấy năm gần đây người tín ngưỡng tôn giáo càng năm càng

ít, cho nên họ rất lo lắng. Nếu như tiếp tục như vậy, sau 20 năm 30 năm có thể người tín ngưỡng tôn giáo rất ít rồi, tôi nghe lời này rồi tôi kiến nghị với mọi người, tôi nói năm xưa tôn giáo lúc những vị giáo chủ sáng lập tôn giáo, vì sao lại có nhiều người tin tưởng như vậy, có nhiều người đi theo như vậy, mà truyền đời này qua đời khác có thể truyền đến mấy ngàn năm, mấy trăm năm. Điều này là duyên cớ gì? Chúng ta bình tĩnh để tư duy, để quan sát sẽ phát hiện ra, ngày xưa giáo chủ đầu tiên sáng giáo là dạy học. Kinh điển là lúc đó họ giảng được ghi chép lại. Trong Cơ đốc giáo như Moses, Jesus; Islam giáo như Muhammad, Phật Giáo đức Phật Thích Ca Mâu Ni đều dạy học. Phật Thích Ca Mâu Ni dạy học thời gian dài nhất là 49 năm. Muhammad dạy học 27 năm, chúng ta tin tưởng Moses cũng có hai ba mươi năm, Jesus dạy ba năm bị người ta hại chết. Những việc họ làm dùng lời hiện tại để nói là giáo dục xã hội. Cho nên có thể hấp dẫn được nhiều quần chúng như vậy. Hiện nay đến thời đại chúng ta, dường như hoàn toàn hướng đến cầu nguyện, cầu nguyện có kết quả không? Hiện tại được khoa học chứng minh cầu nguyện có kết quả. Căn cứ theo lý luận cầu nguyện là ý thức tập thể. Điều này gần đây khoa học mới phát hiện, là ý thức. Chính là tư duy tưởng tượng của con người, năng lượng này rất lớn, người ta đều sơ suất mất. Loại năng lượng này vượt qua hiện tượng vật chất, nhưng con người không tin. Quý vị xem những tai họa này mọi người chúng ta cùng cầu nguyện, tai nạn này liền hóa giải được. Sự thật thì sao? Sự thật là như vậy. Nhưng con người không tin tưởng. Người ta nói quý vị tạo tin đồn bậy bạ, căn bản là không có tai họa, quý vị cũng không đưa chứng cứ ra được, cho nên người ta cho rằng đây là mê tín. Đó chỉ là tin đồn, lừa gạt mọi người. Cho nên chúng ta nghĩ xem quá khứ những vị sáng giáo, những vị đại đức này vẫn phải quay trở lại đi con đường cũ của họ. Tôn giáo phải lấy giáo dục làm chủ. Giáo dục là giúp đỡ người ta phá mê khai ngộ. Điều này đối với hóa giải tai nạn là trị cả ngọn lẫn gốc. Cầu nguyện là trị ngọn, không phải trị gốc. Là trị nhất thời, thời gian dài rồi hiệu quả sẽ không còn nữa. Tiến sĩ Giang Bồn Thắng người Nhật đã làm thí nghiệm này ở hồ Tỳ Bà. Đó là chứng minh rồi. Một lần cầu nguyện nước trong hồ thực sự sạch sẽ được nửa năm. Nhưng sau nửa năm lại khôi phục như cũ, bản trở lại. Trong tôn giáo thì cũng tốt. Cầu nguyện này là không gián đoạn, rất nhiều tôn giáo tổ chức cầu nguyện tập thể, một tuần lễ làm một lần, vậy là đúng rồi. Còn có một số tôn giáo, bất luận là thân phận tại gia hay xuất gia, họ rất tinh tấn, mỗi ngày họ đều cầu nguyện. Islam giáo mỗi ngày quy định có năm lần cầu nguyện, tôi thấy phương pháp tu học của họ, lúc đó tôi ở Singapore. Vì thế tôi nêu ra Tịnh Tông chúng tôi niệm Phật, người công việc vô cùng bận rộn, chúng tôi dùng pháp thập niệm, mỗi ngày chín lần, thời gian rất ngắn, chỉ cần một hai phút, nhưng phải một ngày chín lần, không gián đoạn, rất có hiệu quả. Nương theo phương pháp này, người tu học rất nhiều. Họ đến nói với tôi rất có hiệu quả. Chúng tôi đề xướng mười niệm chính là mười câu Phật hiệu: A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật mười câu, lúc niệm niệm chậm một chút, dùng phương pháp này của Ấn Quang Đại sư rất tốt. Phật hiệu từ trong tâm sanh khởi ra, trong miệng niệm ra. Niệm cho rõ ràng, lỗ tai nghe cho rõ

ràng, mỗi thanh niệm Phật là âm thanh thứ mấy, ghi nhớ cho rõ ràng, chỉ là mười câu. Sáng sớm thức dậy sau khi rửa mặt súc miệng, mặt hướng về phía Tây chắp tay niệm mười câu danh hiệu Phật. Tối đến trước khi đi ngủ niệm mười câu. Vậy là hai lần, sáng tối hai lần. Ba bữa cơm, trước khi ăn cơm người ta tụng kinh cúng dường, chúng ta niệm mười câu danh hiệu Phật, vậy là năm lần, ba bữa ăn. Buổi sáng buổi chiều đi làm, làm về, đi làm trước khi làm việc niệm mười câu danh hiệu Phật trước rồi làm việc. Lúc tan sở, trước khi ra về dọn dẹp sạch sẽ, niệm mười câu danh hiệu Phật rồi ra về. Buổi sáng hai lần, buổi chiều hai lần, tổng cộng chín lần, không làm mất thời gian, không làm lỡ công việc. Bởi vì một lần lúc niệm khoảng hai phút là đủ. Không khó! Tập thành thói quen. Một ngày chín lần, dưỡng thành thói quen, chắc chắn vãng sanh.

Khi tôi ở Singapore, lúc đó thường đến nước Mỹ đến Canada, tôi liền đem phương pháp này giới thiệu cho mọi người. Phương pháp này trị ngọn không trị gốc, nhưng mỗi ngày phải có chín lần, hiệu quả trị ngọn đó rất lớn. Vì vậy công việc có bận rộn, tìm không ra thời gian tu hành, phương pháp này vô cùng hiệu quả. Islam một ngày năm lần, Tịnh Tông chúng ta niệm Phật một ngày chín lần, không câu nệ hình thức, lúc niệm mười lần danh hiệu Phật tất cả niệm đều buông xuống hết. Thời gian rất ngắn, tâm dễ dàng tập trung sẽ không tán loạn. Hiệu quả niệm Phật gọi là nhất tâm chuyên niệm. Trong kinh chúng ta thường nói “nhất hướng chuyên niệm”, một phương hướng một mục tiêu, chuyên, không tạp niệm. Phù hợp với phương pháp của Bồ Tát Đại Thế Chí “đô nhiếp lục căn, tịnh niệm tương tục”, không hoài nghi, không tạp niệm, không gián đoạn. Mười tiếng Phật hiệu liên tục, không gián đoạn. Đây là phương pháp rất tốt người người đều có thể làm. Thực sự muốn ngay trong kiếp này thành tựu, mục tiêu của Tịnh Tông, liền hi vọng tương lai có thể vãng sanh Thế giới Cực Lạc, thân cận Phật A Di Đà.

Mấy phẩm kinh văn này từ phẩm 32 đến phẩm 37, là những phẩm trong Kinh Vô Lượng Thọ nói về giới luật, đây là giới học. Chúng ta phải y giáo phụng hành. Trong phẩm kinh văn này giảng năm ác: sát, đạo, dâm, vọng, tửu. Nhất định không thể làm, phải nhớ kỹ. Sinh đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc đều là người thiện, không có người làm ác. Cho nên chúng ta hiện tại bắt đầu phải đoạn ác tu thiện.

Chúng ta xem đoạn dưới, ông tiếp tục nói: nên nói “tâm khẩu các dị, cơ ngụy đa đoan”, trong miệng nói và trong tâm nghĩ không giống nhau. Nói thì rất hay, nhưng khác với điều họ nghĩ điều họ làm, là giả chứ không phải thật, đều là đang lừa bịp chúng sanh.

Ở trong đây “đoạt thủ lợi ích, cơ ngụy đa đoan”. Dưới đây có giải thích. “Nghĩa Tịch nói: cơ nghĩa là huyễn hoặc”, mê hoặc quý vị, “ngụy là lường gạt”. Cảnh Hưng nói: “cơ là cơ quan”, cơ quan là gì? Tức nịnh hót bợ đỡ, do thủ quân ý, năng hành cơ ngụy.” Cơ này là cơ tâm. Chúng ta thường nói là kế sách. Nhưng kế sách này là tà ác,

là tổn người lợi mình. Loại tâm này gọi là cơ tâm. Chúng ta nghĩ xem thế gian này ai không có khởi tâm động niệm tổn người lợi mình. Đây gọi là cơ nguy đa đoan. Dùng phương pháp lừa dối người khác, bản thân ở đó thu hoạch lợi ích.

“Nguy là lừa gạt”, quỷ kế lừa gạt. Như vậy lừa dối gạt gẫm, kiểu loại khác nhau, nên nói cơ nguy đa đoan. Hiện tại chúng ta thường nói là hại người lợi mình, vậy là mọi người đều biết rồi. Khởi tâm động niệm làm thế nào để lừa gạt người khác. Làm thế nào làm cho danh lợi của người khác trở thành lợi ích của mình. Kẻ trên lừa gạt kẻ dưới, kẻ dưới lừa gạt kẻ trên, ví dụ như nói công ty, ông chủ lừa gạt nhân công, nhân công lừa gạt ông chủ. Ai ai cũng vì lợi ích cá nhân mà tính toán, vậy công ty này làm sao mà kinh doanh cho tốt được?

Một người bạn ở Nhật Bản đem đến cho tôi một đĩa quang để xem. Đĩa quang này được ghi tại Trung Quốc, có một xí nghiệp của Nhật Bản, ở Nhật bản rất nổi tiếng - Đạo Thạnh Hòa Phu. Ông kinh doanh hơn 50 năm rồi, rất thành công. Biết bao lần khủng hoảng tiền tệ ông ta đều không bị cuốn vào, hôm qua tôi xem cái đĩa này rất cảm động. Từ nhỏ ông là con cái gia đình nghèo khó, cuộc sống vô cùng nghèo khổ, cho nên học một số những đạo lý làm người chân thật. Ông suốt đời kinh doanh theo bốn chữ “kính trời yêu người”. Mục đích kinh doanh của ông là kinh doanh chính là kiếm tiền. Kiếm tiền cho ai? Kiếm tiền cho nhân công. Coi lợi ích của nhân công là lợi ích đầu tiên mà công ty vận hành. Cho nên nhân công rất vui mừng, đều ra sức làm cho ông ấy, coi lợi ích của khách hàng là thứ hai, lợi ích của công ty đặt ra phía sau. Vì thế ông ấy trở thành ông chủ bất bại. Gian nan, nguy hiểm bao nhiêu, người khác đều thất bại rồi, ông ta vẫn kiếm được tiền như vậy. Ông ấy coi nhân công của công ty thành người một nhà. Đây là lý niệm kinh doanh của ông ấy. Hoàn toàn nương theo Phật Pháp, nương theo giáo hối của Nho gia, đích thực chân thật, nghe lời, thật làm. Hãng hàng không Nhật gần như sắp đóng cửa rồi, không thể tiếp tục kinh doanh nữa, mời ông đến làm tổng giám đốc, một năm ông đã chuyển từ lỗ sang lợi nhuận, tức đã cứu được hãng hàng không Nhật. Năm nay ông ấy cũng hơn 80 tuổi rồi. Tôi xem đĩa này rất cảm động. Đây là người thực sự biết làm kinh doanh, là người kinh doanh của thời xưa. Ông nói với chúng ta người phương tây kinh doanh xí nghiệp này, lợi ích của cổ phần đặt lên hàng đầu, lợi ích của công ty đặt lên hàng đầu. Nhân công là ai họ không quan tâm. Cho nên nhân công và ông chủ không phải một lòng. Ông hoàn toàn học được là học từ Trung Quốc, theo lời giáo huấn của cổ thánh tiên hiền Trung Quốc để làm. Công ty này trên dưới một lòng. Đây là bí quyết để ông ấy thành công. Trị gia, trị quốc sự việc này, những lý niệm, phương pháp mà Đạo Thạnh Hòa Phu đã làm, đó là phương pháp ngày xưa Trung Quốc dùng trị gia: gia đạo, gia quy, gia học, gia nghiệp. Dùng phương pháp này để điều hành công ty, công ty chính là một gia đình. Có lý gì lại không thành công được! Ông ta học được rồi, ông ấy làm được rồi, nên khởi tâm động niệm là quên mình vì người. Ông không phải tổn người lợi mình, mà là quên mình vì người, ông đã từng xuất gia, lúc sự nghiệp hưng thịnh nhất, ông từ bỏ,

ông đi xuất gia, danh tiếng lớn quá, người đến tìm ông quá nhiều, sau đó lại hoàn tục, bị người ta mời đến hãng hàng không Nhật bản để cứu giúp hãng hàng không Nhật. Ông làm tổng giám đốc của hãng hàng không Nhật Bản.

Chúng ta xem tiếp câu văn dưới đây: “như thị ác nhân, vô luận tôn ty thượng hạ, nội ngoại thân sơ, giai khi biến trá hoặc”, điều này rất giống tả thật xã hội hiện nay. nên nói “tôn ty trung ngoại, cánh tương khi cuồng”, “tương” là hổ tương. Nói thẳng ra thì nhân này là gì? bản thân lừa dối bản thân, đối với bản thân mà cũng lừa gạt, vậy thì lừa dối người khác là lẽ đương nhiên thôi. Tâm thái như vậy sống ở thế gian, quý vị nói xem mê mờ biết bao, họ đáng thương biết bao. Khởi tâm động niệm, nói năng tạo tác, giống như trong Kinh Địa Tạng nói: không có gì là không phải tội, không có gì là không phải nghiệp. Quý vị nếu hỏi ý nghĩa của sinh mệnh, giá trị của sinh mệnh, họ hoàn toàn không biết. Sau khi chết rồi đọa vào tam đồ.

Dưới đây tiếp tục nói hai câu tiếp theo.

“Sân nhuế ngu si, dục tự hậu ki, dĩ sân si nhị độc”, trong ba độc hai loại này giúp lớn lòng tham, tham không biết chán.

Hội Sớ viết: “tam ác tương tư”, vậy là nguy rồi, tham sân si trở thành một thể rồi. “Xí phát tà dục”, dục là dục vọng, tà là không bình thường, không chính đáng. Hấp thu tài sản người khác, muốn dồn cho mình, nên nói muốn cho mình ngày càng nhiều thêm vậy. Ngày xưa hạng người này có hay không? Có. Nhưng rất ít, không thấy nhiều. Nói cách khác, con người vẫn còn có một chút lương tâm, lừa gạt người khác còn giữ lại cho người ta một ít, để họ có thể tiếp tục được sống, hiện tại con người ta không như vậy nữa, lừa gạt người khác là hoàn toàn cướp đoạt hết, anh chết thì cũng đáng kiếp, anh đáng phải chết, vì sao vậy? Anh không bằng tôi, tôi mạnh hơn anh, tôi có tư cách sống tiếp, anh không đủ tư cách. Tâm lý hiện nay của con người là như vậy. Không những cướp đoạt tài sản người khác, còn muốn đoạt mạng người ta, tội ác này vậy là quá lớn rồi. Đây là gì? tham sân si đạt đến đỉnh điểm. Dục vọng vĩnh viễn không có điểm dừng, đến cuối cùng nhất định là tàn sát lẫn nhau, quả báo của họ chúng ta có thể nghĩ ra được. Lúc con người đến cảnh giới này rồi thiên lý không dung.

“Dục tham” thông thường nói tham dục, là tham ác vậy. Kinh Duy Ma nói: Thân ai làm chủ? Dục tham làm chủ. Thân này, căn bản của thân là gì? Người học Phật chắc chắn sẽ đáp là thức mạng na. Thức mạng na là gốc của thân. Thức mạng na là gì? là ngã kiến, ngã kiến chính là thân. Nhưng thứ vĩnh viễn không tách rời ngã kiến có ngã ái, có ngã si, có ngã mạn, tham sân si. Vậy gốc của thân là gì? Gốc của thân chính là thân và tham sân si kết hợp thành. Là một thứ như vậy. Cho nên thân là gốc của tội ác. Giáo dục Thánh hiền biết được sự việc này, biết rất rõ ràng rồi. Thứ này quý vị có thể không buông xuống sao? Không thể được. Thế nên pháp mà Thánh hiền nhân chế ra

là làm cho chúng ta tiết chế, tham sân si cũng được, nhưng phải có một tiêu chuẩn, không thể thái quá. Thái quá vậy là tạo tội nghiệp rồi. Điều này không thể không biết. Cho nên nhà Phật bất luận là Đại Thừa hay Tiểu thừa, vào cửa Phật phải phá thân kiến trước, thân kiến không phá thì không thể nhập môn, Tiểu thừa thân kiến phá rồi chứng quả Tu đà hoàn, Đại Thừa thân kiến phá rồi chứng sơ tín Bồ Tát của thập tín vị, cũng chính là trong kinh giáo thường nói 88 phẩm kiến hoặc đoạn rồi, trong Tiểu thừa chứng sơ quả Tu đà hoàn, trong Đại Thừa chứng Sơ tín vị Bồ Tát. Vậy mới thực sự nhập môn. Tiêu chuẩn nhập môn của Phật Pháp là ở đây. Tôi thường giảng, giảng mấy mươi năm rồi, người học Phật phải buông bỏ tự tư tự lợi, phải buông bỏ danh văn lợi dưỡng, phải buông bỏ ngũ dục lục trần, tham, sân, si, mạn, tôi giảng 16 chữ, 16 chữ này quý vị đều làm được rồi, có nhập môn hay chưa? Chưa, đang ở ngoài cửa. Cho nên tôi thường nói tôi có thể dẫn người đến cửa, vào cửa thì sao? Vào cửa phải tiêu chuẩn của Phật. Tiêu chuẩn của tôi thì không được. Tiêu chuẩn của Phật chính là năm loại kiến hoặc: thân kiến, biên kiến, kiến thủ, giới cấm thủ, tà kiến. Những thứ này đều buông bỏ liền vào cửa. Nhưng chúng ta có thể làm được 16 chữ trước đây, tự tư tự lợi buông bỏ rồi, danh văn lợi dưỡng buông bỏ rồi, ngũ dục lục trần buông bỏ rồi, tham, sân, si, mạn buông bỏ rồi, phá kiến hoặc không khó, nếu như 16 chữ này buông không được, kiến hoặc sẽ không dễ đoạn, nói cách khác, quý vị không nhập môn được. Bất luận tu học pháp môn nào, tám vạn bốn ngàn pháp môn, đều không có phần của quý vị. Đây là điều chúng ta không thể không biết. Chưa đoạn hoặc có thể thành tựu chỉ có Tịnh Tông, đời nghiệp vãng sanh, sanh cõi Phạm Thánh Đồng Cư, chỉ có một điều này. Cho nên những điều này chắc chắn không lừa dối người. Bản thân nhất định đo lường bản thân, tôi có thể buông bỏ hay không? Nếu có thể buông bỏ, tám vạn bốn ngàn pháp môn quý vị có thể chọn lựa. Thực sự không buông bỏ được vậy chỉ có Tịnh Độ niệm Phật vãng sanh. Ngoài một điều này ra không có con đường thứ hai có thể đi được. Điều này không thể không biết.

Chúng tôi học Phật học sáu mươi năm rồi, suy nghĩ xem, không được! Điều này không thể dối bản thân, thực sự không được! Điều này mới làm thế nào? Kiên quyết thực hành niệm Phật chúng sanh Tịnh Độ. Những kinh khác đều buông xuống rồi, chuyên học bộ kinh này, bộ kinh này bảo đảm đưa tôi đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc. Những kinh giáo khác đến Thế giới Cực Lạc mới học. Tôi đi là đi con đường này, đến Thế giới Cực Lạc đầu tiên là vô lượng thọ, thứ chúng ta có là thời gian, lại có môi trường tu học tốt, tôi tin rằng học bất cứ pháp môn nào cũng không khó. Tại thế gian này quý vị ngoài pháp môn này ra, quý vị nếu như lãng phí mất thời gian sức lực, vậy là sai rồi. Nói một câu mọi người dễ dàng thể hội, tám vạn bốn ngàn pháp môn, quý vị học bất cứ pháp môn nào, quý vị không bảo đảm thành tựu. Quý vị có thể đoạn phiền não sao? Quý vị có thể chứng đắc Tu đà hoàn sao? Quý vị có thể chứng đắc sơ tín vị Bồ Tát sao? Bản thân quý vị nghiêm túc nghĩ lại xem quý vị sẽ hiểu. Quý vị liền hiểu được điều đó thật khó. Không có nắm chắc, sự việc không chắc chắn thì không làm. Hà tất phải lãng phí thời gian, hà tất phải lãng phí sức lực! Pháp môn niệm Phật của

Tịnh Tông có thể đời nghiệp vãng sanh, nên nhớ đó chính là cõi Phạm Thánh Đồng Cư.

Đại sư Ngẫu Ích hướng dẫn chúng ta, cõi Phạm Thánh Đồng Cư hạ hạ phẩm vãng sanh thì hài lòng rồi, đây là lời Đại sư Ngẫu Ích nói. Mọi người hỏi Ngài, ngài vãng sanh Thế giới Cực Lạc chúng phẩm vị như thế nào? Ngài nói tôi hạ hạ phẩm vãng sanh là tôi hài lòng rồi. Đây là lời của người có trí tuệ. Thực sự hài lòng sao? Thực sự hài lòng. Vì sao vậy? vì hạ hạ phẩm vãng sanh, sanh đến Thế giới Cực Lạc cũng làm A Duy Việt Trí Bồ Tát, vậy thì làm sao không hài lòng được? Trong thế giới của chúng ta muốn làm A Duy Việt Trí Bồ Tát, khó! Quý vị có thể thử thử xem. A Duy Việt Trí Bồ Tát là gì? Là không chấp trước, không khởi tâm, không động niệm mới là A Duy Việt Trí Bồ Tát. Không phân biệt, không chấp trước quý vị dễ hiểu, không khởi tâm, không động niệm quý vị nghe không hiểu. Thế nào gọi là không khởi tâm, không động niệm, nhỏ nhiệm quá. Bản thân chúng ta khởi tâm động niệm, bản thân không biết. Phật nói với chúng ta nếu như không khởi tâm, không động niệm, thì thế giới này không còn nữa. Thế giới này đến như thế nào? Khởi tâm động niệm mà có. Cho nên quý vị chỉ cần nhìn thấy thế giới này vẫn còn thì khởi tâm động niệm của quý vị chưa dừng lại. Khởi tâm động niệm dừng lại thì thế giới này không còn nữa. Là giả, không phải thật. Tất cả những hiện tượng đều là một hiện tượng dao động. Hiện tượng này được nhà khoa học hiện đại chứng minh rồi. Toàn thể vũ trụ chính là dao động, hình mắt lưới, giống như mạng internet vậy. Nó là dao động. Nó vừa dừng lại toàn bộ đều không còn nữa. Khoa học phát hiện và những điều nói trong kinh Phật hoàn toàn tương đồng, vậy là rất khó, rất khó rồi. Không khởi tâm, không động niệm, lục đạo không còn nữa, thập pháp giới không còn nữa. Quý vị nhìn thấy nhất chân pháp giới rồi. Quý vị sống nơi Cõi Thật báo trang nghiêm của Chư Phật Như Lai. Đó gọi là nhất chân pháp giới.

Nói cách khác, ở đây nói một cách chân thật, năm xưa Hoàng Niệm Tổ ông nói với tôi, ông nói: trong thời đại chúng ta đây, học thiền không những không thể khai ngộ, ngay cả thiền định cũng khó đạt được. Giống như Lão hòa thượng Hư Vân, đây là người cuối cùng đắc thiền định, và khai ngộ. Học Mật, tam mật tương ưng hiện tại cũng không còn nữa, không có ai có thể làm được. Hiện tại chỉ còn lại một pháp môn này chính là pháp môn niệm Phật, đời nghiệp vãng sanh. Ngoài pháp môn này ra, các pháp môn khác tuy tốt, quý vị thử thử xem, quý vị có thể thành tựu không? Trong nước tôi nghe nói có người trách mắng tôi, nói pháp sư Tịnh Không chỉ đề xướng pháp môn Tịnh Độ. Tám tông phái khác ông đều không quan tâm đến, đang chửi tôi. Tôi bị oan! Không phải tôi không quản, tôi không có năng lực để học. Tôi hi vọng những người trách mắng tôi họ đi học, họ giỏi hơn tôi, cao hơn tôi. Hoa Nghiêm, Thiên Thai, Tam Luận, Pháp Tướng, họ đều có khả năng, tôi không có khả năng này, tôi hi vọng mười tông phái Đại Thừa Tiểu thừa của Trung Quốc đều có thể quật khởi, đều có thể hồi phục, đều có thể phát huy rộng khắp trên thế giới này. Năng lực hiện tại của tôi, nói

thật lòng, chỉ có đời nghiệp vãng sanh tôi mới có thể làm được, ngoài ra tôi không thể làm được. Cho nên tôi nói với họ cái gì tôi cũng muốn học, lúc nào học? Sau khi vãng sanh về Thế giới Cực Lạc tôi sẽ học, tôi đến Thế giới Cực Lạc học. Thế giới Cực Lạc có thọ mạng tức là có thời gian, có thầy giáo tốt, có môi trường tu học tốt, tôi có thể học thành công. Nếu tại nơi đây tôi học những thứ đó vậy là sai rồi, học không thành công. Học không thành công, vậy nhất định vẫn phải làm chuyện luân hồi lục đạo. Vậy không phải là sai rồi sao? Cho nên bản thân, con người quý nhất là có sự sáng suốt tự biết. Tôi biết bản thân tôi, biết được sức lực của mình, biết được năng lực của mình. Việc vượt qua năng lực trí tuệ của tôi, tôi làm không được. Tôi cũng coi như là người từng trải, lúc còn trẻ Tông môn giáo môn tôi đều học qua, kết quả nghĩ ra không được, những đại kinh đại luận này tôi đều giảng qua, tôi biết giảng nhưng làm không được, làm không được cũng như nói tôi nương theo những pháp môn đó, tôi không thể liễu sanh tử xuất tam giới, vẫn phải tiếp tục làm việc luân hồi lục đạo, vậy là sai rồi. Ngày nay việc gì là việc lớn? không làm việc luân hồi lục đạo nữa, đó mới là việc lớn đầu tiên, cũng chính là không tạo nghiệp luân hồi nữa. Nghiệp luân hồi không thể tạo, nghiệp địa ngục càng không được tạo. Nghiệp địa ngục là gì? Sát, đạo, dâm, vọng, tửu, tham, sân, si, mạn, nghi. Đây là nghiệp địa ngục, quý vị dám tạo sao? Quý vị xem trong bộ kinh này Phật dùng kinh văn dài như vậy để khuyên răn chúng ta. Đây là Đức Phật từ bi vô cùng. Đoạn này giảng rõ ràng thế nào là thân. Thân là gì? tham, sân, si, mạn, nghi là thân.

Lại Hội Sớ viết: “dục hải thâm quảng, bất tri yếm túc”. Dục là dục vọng, hải là tỷ dụ. Dục vọng lớn như biển vậy, nó sâu vô đáy, nó rộng vô biên, không có khi nào thấy đủ. Ai thấy chán đối với dục vọng rồi, ghét bỏ rồi, biết đủ rồi, người này vĩ đại, người này quay đầu rồi. Người này chắc chắn ngay trong đời này nhất định sẽ siêu việt lục đạo luân hồi. Chỉ cần họ đối với dục vọng biết đủ chán rồi, mãn nguyện rồi, họ liền có thể xuất ly lục đạo luân hồi.

“Vô tôn vô bi, vô phú vô bần, duy cầu thu tích, tào tạp bôn ba, cố vân dục tham đẳng.” Mấy câu này, phía sau đều có giải thích. Sự việc dục vọng này ai ai cũng có, cho dù là sang, cho dù là hèn, tất cả đều có, người nào không có dục vọng? Người giàu có cũng vậy, người nghèo hèn cũng vậy, chỉ muốn tích chứa. Tích chứa là thứ mà trong dục vọng họ muốn có được. “Tào tạp bôn ba”, từ sáng đến tối vì sao mà bôn ba? Chính vì dục vọng. Con người nếu như không có dục vọng, tâm liền định. Từ sáng đến tối bận rộn bôn ba là vì điều gì? Cổ nhân nói rất hay, vì hai chữ danh lợi, không vì danh thì cũng vì lợi.

“Muốn chiếm hữu nhiều” nên nói “tham muốn có nhiều”, Phật dạy chúng ta, người học Phật phải phá kiến hoặc, trong kiến hoặc có biên kiến. Biên ngày nay chúng ta nói là “đôi lập”, hai bên. Đây là sai lầm. Có thể nói đây là tất cả những điều “xung đột”, mà hiện nay nói, là căn nguyên của đấu tranh, chiến tranh. Chúng ta muốn tiêu

trừ xung đột phải bắt tay từ đâu? Phải hóa giải đối lập, không đối lập với mọi người, không đối lập với mọi việc, không đối lập với mọi vật, không đối lập chính là một thể, một thể là không đối lập. Không biết được một thể thì tự nhiên đối lập. Thế nên đây là gen của xung đột. Không học Phật thì làm sao hiểu được những đạo lý này? Làm sao biết được vấn đề này nghiêm trọng như vậy. Nó đem lại cho chúng ta họa hoạn vô cùng.

Thân kiến chúng ta không buông bỏ được, nhưng điều này chúng ta phải buông bỏ. Không đối lập từ trên sự mà nói là không thể có ý niệm chiếm hữu. Chẳng những không chiếm hữu ngay cả ý niệm không chế cũng không có. Đối với tất cả người, việc, vật nhất định không có tâm không chế, không có chiếm hữu, không có chi phối. Tâm quý vị tự tại biết bao, tâm quý vị thanh tịnh biết bao. Vì sao vậy? như vậy mới có thể làm cho dục vọng của bản thân dần dần giảm xuống rồi hóa giải được. Dục vọng không còn nữa. Chư vị nghĩ xem chi phối là dục vọng, theo phương hướng nó phát triển là quyền thế. Không chế là dục vọng, chiếm hữu là dục vọng, tất cả đều buông bỏ liền được giải thoát. Buông bỏ tất cả những thứ này, thân kiến dần dần sẽ được nhìn thấu. Chúng ta mới có thể nhập môn, nếu không thì nhập môn không được. Học Phật học cả đời cũng không nhập môn được. Quý vị nói xem có oan uổng hay không! Vì sao không nhập môn được? Cửa thứ nhất là năm loại kiến hoặc tuy thân kiến được đặt lên hàng đầu, nó là chủ. Thân kiến phá rồi thì bốn thứ sau không còn nữa. Nhưng thực sự nếu muốn phá kiến hoặc thì điều đầu tiên phải bắt đầu từ thân kiến. Sau đó là kiến thủ, giới thủ, sau nữa chính là tà kiến, đến cuối cùng thân kiến phá được rồi. Không còn chấp trước thân này là ta nữa, quý vị thực sự nhập vào Đại Thừa rồi.

Ngã là gì? khắp pháp giới hư không giới là ta, quý vị thấy được pháp thân rồi. Thân thể này là một chút, một tế bào trong pháp thân. Quý vị bỗng nhiên giác ngộ rồi. Vậy toàn thân của ta thì sao? Toàn thân là khắp pháp giới hư không giới, tâm lượng quý vị lập tức được khai mở. Cho nên tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới, là thật không phải là giả.

Hoàn Nguyên Quán của Hiền Thủ quốc sư nói ba loại chu biến, loại thứ ba là “hàm dung không hữu”. Thân kiến vừa phá được cảnh giới này lập tức hiện tiền. Quý vị tìm ra được chân ngã rồi.

Dưới đây kinh văn nói. “Muốn chiếm hữu nhiều, nên nói là tham dục có nhiều.” Vì tranh giành lợi hại lẫn nhau, tổn người lợi mình, nên nói “lợi hại thắng phụ”, thế là “kết phần thành thù”, oan gia trái chủ từ đâu mà có? Từ đây mà có. Quý vị kết oán với người ta, quý vị kết thâm thù đại hận với người ta, quý vị muốn chiếm tất cả những gì người ta có chiếm đoạt rồi biến thành của mình, đoạt tài vật của họ lại còn hại mạng họ, thù này liền kết thành rồi, kết phần thành thù. Vì sao tranh giành nhau? Đều vì lợi, hại. Không có lợi hại xung đột thì sẽ không tranh nhau. Cho nên trong cuộc đời chúng

ta làm người, nên làm cho được như thế nào? Làm được không tranh với người, quý vị liền có thể cư xử với người, bất cứ người nào quý vị đều có thể cư xử hòa thuận.

Lúc tôi còn trẻ xuất gia chưa được bao lâu, có một số người cũng rất thương yêu tôi, lúc đó quản trưởng Hàn hộ trì tôi, họ thấy quản trưởng Hàn độc đoán, chuyên quyền, trong lòng đều không phục, muốn khuyên tôi xa rời bà ta, họ sẽ tìm cho tôi một nơi khác cho tôi ở rồi hộ trì tôi. Họ đều nói quản trưởng Hàn người này rất khó sống, tôi liền nói với mọi người. Tôi có thể sống với người khó sống nhất, vậy thì người trong thiên hạ tôi đều có thể sống được. Cho nên tôi theo bà cũng tốt. Bà ngày ngày dầy vò, tôi đều có thể chịu được, tu nhẫn nhục ba la mật. Vì sao có thể sống với bà, ba mươi năm rồi vẫn còn sống rất tốt? không có xung đột. Thứ bà ấy cần tôi không cần, thứ tôi cần bà ấy không cần. Vậy là dễ dàng rồi. Bà ấy cần danh, danh cho bà ấy, bà ấy cần quyền lực, chúng tôi lúc đó có cái thư viện, mời bà ấy làm quản trưởng, quản trưởng cho bà ấy làm, bà ấy có danh, có quyền, thập phương cúng dường đều cho bà ấy, bà đều cần, đều cho bà ấy. Tôi cần gì? Tôi cần mỗi ngày lên bục giảng kinh, việc này bà ấy lại quan tâm rất chu đáo. Giúp tôi ba mươi năm giảng kinh không gián đoạn, đây là công lao của bà ấy. Những thứ tôi cần bà ấy đều chuẩn bị giúp tôi, những thứ bà ấy cần tôi đều cho bà ấy. Hai người chúng tôi rất dễ để ứng xử với nhau. Nếu như thứ tôi cần bà ấy cũng cần, thứ bà ấy cần tôi cũng cần vậy thì ngày ngày đánh nhau rồi. Vậy là không thể không đấu tranh. Cho nên nhất định phải biết. Thứ tôi cần bà ấy không cần, thứ bà ấy cần tôi không cần. Chúng tôi không có lợi hại xung đột. Cho nên mới có thể đối đãi hòa thuận. Ba mươi năm hợp tác bạn bè thật không dễ dàng. Trong môi trường an định mà trưởng thành. Chúng ta phải luôn luôn nghĩ đến, sự việc này nghĩ thông rồi, nghĩ thấu rồi, thì không còn tạo nghiệp nữa. Biết cách đối với bất cứ người nào cũng đều tôn kính, tôn kính từ nội tâm, không có phân biệt, không có chấp trước, cuộc đời này chúng ta mới có thể giải thoát, mới có thể hóa giải được tất cả những oan nghiệp trong đời trước và đời này. Trên đường bồ đề chướng ngại đã giảm dần rồi.

Oan thân trái chủ là phiền phức nặng nhất, chướng ngại lớn nhất. Quý vị không thể hóa giải đặc biệt là lúc lâm chung, họ không để cho quý vị vãng sanh. Vì sao vậy? vì họ muốn báo thù. Nợ mạng thì phải đền mạng, nợ tiền thì phải trả tiền, họ muốn báo thù. Cho nên trong hiện tại không nên kết oán với bất cứ ai. Điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì. Lúc nào chúng ta thực sự giác ngộ rồi, quý vị sẽ thấy tất cả mọi người đều là Bồ Tát. Tất cả sự việc đều là Phật sự, đều là giúp đỡ chúng ta giác ngộ, đều là giúp đỡ chúng ta tiêu trừ nghiệp chướng. Đặc biệt là chúng ta sinh sống trong thời đại này. Tin tức có được từ ba bên bốn bề đều là năm 2012, lời tiên tri về tai nạn của Maya, năm 2012 sắp đến rồi, có thể xảy ra hay không? Khoa học nói với chúng ta, một nửa số nhà khoa học cho rằng có khả năng, nhưng một nửa khác cho rằng chưa chắc. Chúng ta phải ứng phó thế nào? Đương nhiên chúng ta không hi vọng tai nạn này sẽ xuất hiện, sẽ là thật. Bởi vì tai nạn này là đại tai nạn có tính hủy diệt toàn thế

giới. Kiểu tai nạn này, trong thế gian này đã chuyển tai nhau mấy trăm năm rồi. Chúng ta trong đời này gặp phải, nếu như là người tu hành thực sự, gặp phải sự việc này là việc tốt. Vì sao vậy? gọi là nghịch tăng thượng duyên. Phật môn có một câu nói là “khắc kỳ thủ chúng”. Khắc định thời gian tôi nhất định phải chứng quả. Hiện tại kỳ hạn này, sang năm là ngày 21 tháng 12 đó chính là thời gian một năm. Thời gian một năm này, tôi nhất định phải lấy được điều kiện vãng sanh. Điều kiện gì? công phu thành phiền, nhất định vãng sanh. Phải đặt điều này lên hàng đầu. Còn có điều này tôi yêu thích, điều kia tôi ghét bỏ, vậy là vãng sanh không được. Tất cả oán kết toàn bộ phải hóa giải nó. Phương pháp hóa giải không có gì khác, bản thân phải hạ mình xuống, phải khiêm nhường, phải tôn kính người khác. Đây chính là gì? Phật Bồ Tát, quý vị thành Phật rồi.

Ai khiêm nhường nhất? Phật khiêm nhường nhất. Phật là tâm gì? Trong kinh nói là thanh tịnh bình đẳng giác. Chúng ta phải nỗ lực, hi vọng trong một năm này làm được thanh tịnh bình đẳng giác. Thanh tịnh thế nào? Không còn chấp trước liền thanh tịnh, không còn phân biệt liền bình đẳng. Không khởi tâm không động niệm liền giác rồi. Dùng phương pháp gì? Một câu niệm Phật. Diệu không thể nói! Người này tôi hận nhất, tôi ghét nhất, tôi gặp họ A Di Đà Phật, vậy không phải là lập tức giải quyết rồi sao. Tám vạn bốn ngàn pháp môn làm gì có pháp môn nào diệu kỳ như vậy! Người đó tôi thích A Di Đà Phật, thích cũng phải buông tình chấp xuống, tình chấp không buông xuống được, phiền phức lớn rồi. Bất luận đối với tình chấp, hay đối với oán hận, một câu A Di Đà Phật san bằng hết, hóa giải hết. Tất cả mọi người đều là A Di Đà Phật, tất cả sự việc đều là A Di Đà Phật. Tất cả vạn pháp vẫn là A Di Đà Phật. Ý nghĩa của câu danh hiệu A Di Đà Phật này, chúng ta học bộ kinh này rồi cũng hiểu được ít nhiều. Thật là công đức thù thắng rộng lớn vô biên. Pháp môn này diệu tuyệt rồi!

Niệm niệm không rời A Di Đà Phật, đây là tôi thường thường khuyên răn mọi người, đặt A Di Đà Phật vào tâm, đem những thứ lộn xộn trong tâm đều quét dọn sạch hết. Trong tâm chỉ có A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra không có cái gì cả. Quý vị có thể không vãng sanh được sao? Điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì. Hơn nữa thời gian của chúng ta chỉ còn có một năm. Một năm này chúng ta đã thành Phật rồi. Tâm của chúng ta thực sự đổi thành Phật A Di Đà, không phải quý vị thành Phật rồi sao? Không thể đặt A Di Đà Phật ở trong tâm, trong tâm vẫn còn vọng tưởng, vẫn còn tạp niệm, sai rồi. Những thứ này là luân hồi, gọi là tâm luân hồi. Trong lòng chỉ có A Di Đà Phật, đây là Thế giới Cực Lạc, là tâm A Di Đà Phật, không giống nhau! Tức xem chúng ta có chịu đổi nó lại hay không. Thời gian bức bách như vậy, đây không phải là nói chơi, nhất định phải thật làm. Những sự việc trong kinh giảng đều là hiện tượng xã hội. Chúng ta hi vọng ở đây từ đây vượt ra được, vì lợi hại tương tranh, chúng ta buông bỏ lợi hại, không tranh với người, không cầu ở đời. Chúng ta dùng tâm Phật, tâm Phật A Di Đà xử sự, đối nhân, tiếp vật. Tâm Phật A Di Đà là gì?

Nguyện chính là tâm, tâm chính là nguyện. 48 nguyện chính là tâm Phật A Di Đà. Việc tôn người lợi mình không được làm. Đây chính là điều chúng ta thường nói tôn người lợi mình. Việc chúng ta phải làm là gì? là quên mình lợi người. Vì sao vậy? Vì đây là Phật A Di Đà làm. Phật A Di Đà làm, chúng ta phải làm. Phật A Di Đà không làm nữa, chúng ta không làm. Đây là đi theo Phật A Di Đà. Nếu như lợi hại hơn thua không chịu buông xuống, thế là kết phần thành thù, quý vị đã kết oán với người ta rồi. Quý vị kết oán này, quý vị hiểu được sau này sẽ có báo ứng, thậm chí nước mất nhà tan, tất cả đều không quan tâm. Đây là người hiện tại mê hoặc điên đảo làm những sự việc này. Nên nói “phá gia vong quốc, bất cố tiền hậu”, tiền hậu là nói nhân quả, nhân quả trước sau, họ không biết được. “Tiền hậu là tiền nhân hậu quả”. Lại Hội Sớ viết: Trước không quan tâm đúng sai, sau không quan tâm cơ hiềm, cũng trước không quan tâm mình triết chiêu sát, sau không quan tâm quý thần thâm ghi. Ý nghĩa trước sau này rất nhiều, đều phải nghĩ đến những điều này đều là chân tướng sự thật. Những thị phi cơ hiềm này phải cố gắng tránh xa.

Minh triết chiêu sát, đây là trí tuệ chân thật. Đầu óc bản thân rõ ràng không mê hoặc chút nào nữa. Thực hành trong luân lý, trong giới luật, trong đạo đức, trong nhân quả, rõ ràng sáng tỏ, thấu suốt rõ ràng, biết được trời đất quý thần, không nên nói họ minh ký.

Ở trong Vọng Tận Hoàn Nguyên Quán chúng ta học được, khởi tâm động niệm khắp cả pháp giới ai không biết được? Chỉ là bản thân không biết, ngoài bản thân ra không ai không biết. Sự việc này khoa học cũng đã chứng minh được rồi. Vì sao vậy? Toàn thể hiện tượng, hiện tượng vũ trụ là hiện tượng dao động. Tốc độ dao động nhanh chúng ta không thể tưởng tượng được. Chúng ta chỉ học một tí thường thức ngoài da như sóng điện từ, sóng quang, trong một giây 300.000 km, ban đêm trên bầu trời nhìn thấy sao, có rất nhiều ngôi sao cách chúng ta bao xa? Dùng một năm tốc độ ánh sáng làm đơn vị gọi là năm ánh sáng, có mấy trăm năm ánh sáng. Ánh sáng phải đi mấy trăm năm, mấy ngàn năm mới đến địa cầu, đây là thường thức phổ thông. Trong Hoàn Nguyên Quán nói với chúng ta không phải! ý niệm vừa khởi liền khắp cả pháp giới. Cho nên sức mạnh của ý niệm rất lớn. Hiện tại nhà khoa học dần dần ý thức được rồi. Khoa học dừng lại ở vật lý, hiện tại phải từ vật lý nâng cao lên đến tâm lý. Tâm lý rõ ràng rồi, vật lý liền rõ ràng được. Vấn đề trên vật lý đều có thể giải quyết. Bởi vì vật chất là từ trong ý niệm mà sanh khởi ra. Hiểu rõ được ý niệm rồi, vật lý hoàn toàn giải quyết được. Cho nên hiện tượng vật chất nó là sóng, chúng ta không thể ý thức đến được, sức mạnh dao động của nó cũng là vừa động liền biến khắp pháp giới, mắt thịt chúng ta không nhìn thấy được, mắt thịt chúng ta có thể nhìn thấy là sóng quang, sóng điện từ chúng ta không nhìn thấy được. Sóng nhất định rất nhiều loại, vô cùng phức tạp. Sóng mà lập tức biến khắp pháp giới này khoa học chưa thăm dò ra được. Nhưng bát địa trở lên họ chứng đắc rồi, đó chính là nói rõ mỗi tế bào thân thể chúng ta, tần suất của nó dao động khắp cả pháp giới hư không giới đều biết được.

Trong tâm chúng ta tưởng tượng, động niệm này khắp pháp giới hư không giới đều biết được, quý vị có thể lừa dối ai được? Việc quý vị làm rồi cho rằng người khác không biết, sai rồi, đều biết hết. Bát địa trở lên họ tận mắt nhìn thấy. Bát địa trở xuống, tuy bản thân họ chưa tận mắt thấy được, nhưng nghe nói, người tu học Đại Thừa có ai không biết! Số người chứng bát địa trở lên đếm không hết được, nhiều lắm nhiều lắm. Còn có quý thần, quý thần là báo đặc thần thông, không lớn. Đại khái chúng ta trong lục đạo họ biết được. Ngoài lục đạo ra họ không biết được. Ít nhất thì trong dục giới họ đều có thể hiểu được. Tam giới: dục giới, sắc giới, vô sắc giới. Sắc giới, vô sắc giới tương đối khó. Khởi tâm động niệm của dục giới quý thần biết được, thiên thần biết được. Thiên thần là trời dục giới. Đây đều là chân tướng sự thật.

Hoặc là trước không quan tâm quá nghiệp, sau không quan tâm lai báo. Quá nghiệp là trong quá khứ tạo nghiệp, lai báo là quả báo trong tương lai. Đây là nói ba đời. Chỉ cầu tranh hơn thua, không tiếc hai bên đều thảm bại. Chỉ muốn khoái ý, không sợ tương lai bị tội báo.

Gần đây, có ba vị đồng tu ở Đại lục đến thăm tôi, tên tôi không nhớ rõ, từ Xích Phong đến, mang đĩa quang đến, nội dung trong đĩa quang là chiến tranh Trung Nhật. Tướng quân Nhật Bản và những tướng quân Trung Quốc, áp vong nhờ siêu độ. Hiện tại trên chiến trường những người chết kia ngày ngày vẫn còn đang đánh nhau, rất đáng thương, rất thâm thảm! Hiện tại hi vọng hòa bình, không mong muốn có chiến tranh nữa. Áp vong vào hai người, một người là tướng quân Nhật Bản, một người là tướng quân Trung Quốc, nói rõ tình hình thâm thảm của chiến tranh, đến hiện tại vẫn còn đánh. Có thể hay không? Tôi đã nói qua rồi, có thể. Lúc tôi còn nhỏ, chiến tranh Trung Nhật, lúc đó tôi 11 tuổi, sự biến tại Lô Câu Kiều, tôi còn nhớ rất rõ, tám năm kháng chiến, tám năm chạy nạn, lúc đó chạy nạn tức là đi bộ bằng đôi chân, không có phương tiện giao thông. Trong tám năm đó tôi ngược xuôi đông nam chạy qua 10 tỉnh. Mỗi ngày ít nhất cũng đi 60 dặm đường, nhiều nhất là đi 120 dặm đường. Trời chưa sáng đã bắt đầu đi, đi đến buổi đêm trời tối, 120 dặm đường. 120 dặm đường hiện tại là 60 km, không có bất cứ phương tiện giao thông nào. Khổ nạn này chúng tôi đích thân tận mắt nhìn thấy, lúc gần với chiến trường, âm thanh súng máy nghe rất rõ ràng, tiếng pháo thì khỏi phải nói. Bên kia đang đánh, chúng tôi chạy lại phía sau. Sau khi xuất gia khoảng 10 năm đầu thường nằm mơ thấy vẫn đang chạy nạn. Vì thế quý vị xem những người đánh nhau trên chiến trường chết rồi, họ như thế nào? Họ cho rằng vẫn còn chiến tranh, họ vẫn đang đánh. Chiến tranh kết thúc hơn 60 năm rồi, những hồn ma này vẫn đang đánh. Cho nên đến cầu siêu độ, rất hiếm có. Đĩa quang không rõ lắm, những lời họ nói rất nhiều điều tôi không hiểu. Họ chuẩn bị chỉnh sửa lại nó thêm phụ đề vào để tặng cho tôi xem.

Cho nên chúng ta đọc đến đoạn này, chỉ cầu tranh hơn, không tiếc hai bên đều thảm bại, chỉ muốn khoái ý, không sợ tội báo trong tương lai. Bất chấp tất cả, làm các

việc ác. Đây là điều chúng ta hiện tiền tận mắt trông thấy. Chúng ta tiếp xúc là cái xã hội như thế này, một cảnh quan như vậy, thực sự rất đáng sợ. Vì sao lại có những sự việc này? Nói thật tình thì chỉ có tâm tham của vài người tạo thành tội nghiệp lớn lao như vậy. Quả báo của họ có thể tưởng tượng mà biết được, những người phát động chiến tranh những người đó, những người dẫn quân đội đi đánh nhau, đáng thương! Chiến đấu chết rồi vẫn còn đang đánh, cho nên cầu siêu độ. Sau khi tôi giảng kinh xong, hồi hướng của tôi tức là thêm họ vào. Người chết do chiến tranh, chết ở chiến trường, chiến sĩ hai bên và còn những dân chúng bị sát hại.

Hết giờ rồi, hôm nay chúng ta học đến đây.

HẾT TẬP 523